

ZAKANY ANTAL

EGY VILÁGON ÁT

Leesett a hó.
A kerék
elmerül benne
agyig.

Leesett a hó —
a Nap
hullatta le
fehér szirmait.

Leesett a hó.
Nem tudom,
hogy mi lelte most.
Az öröm
nem mosolyog,
s nem ujjong a vágy.

Messze vagy,
messze
egy világon át.
Napom,
te bolond!
Az agyamban
most
sötét bú gomolyog
és
a lelkem úgy robajog,
mint a vízesés...

Nem tudom,
hogy mi lelte most.
Az öröm
nem mosolyog,
s nem ujjong a vágy.

Dühös vagyok,
de még
nem tudom, miért.
Azt hiszem,
hajnalban felmegyek.
Ökölrel bezúrom
az eget —
az isten ablakát...